

Prieš dešimtmetį spiningautojai, išdrįsę lapkričio gale-gruodžio pradžioje pasivaikšioti upės pakrantėmis, buvo laikomi mažų mažiausiai keistuoliais: normalus reiškinytas tuo metu tebuvo kiurksojimas prie vėgėlėms skirtų dugninių meškerių, o spiningavimas tokiame šaltyje — tik kvailų, neturinčių ką veikti ir nieko apie nacionalinės žūklės ypatumus nesuvokiančių žmonių veikla. Kultinis vėgelių gaudymas Nemuno žemupyje niekur neišnyko, netgi atvirkščiai — pastaruoju metu jis tapo tokiu masiniu reiškiniu, kad ne vienam save gerbiančiam žvejui jau tapo atgrasus: koktu dalyvauti keistose, įvairių taktinių manevrų pilnose „kautynėse“ dėl vietos po saule, apmaudu stebėti, kaip šalia tankaus dugninių miško, visai nesislapstant, vėgėlės gaudomos ir žalojamos „droškėmis“, apginkluotomis nenusakomo dydžio trišakiais, siaubinga, kai imamos visos iš eilės pagautos žuvys, nepaliekant nė tų, kurioms iki legalaus dydžio dar toli. Apie masines išgertuvės, lydimas įvairiausių karnavalinių šokių su kardais, nė šnekėti neverta — šios tradicijos jau seniai tapo didžiausia vėgelių žūklės puošmena.

Pastaruoju metu, atsiradus naujai spiningautojų, gaudančių ne tik lydeką ir ešerius, kartais, vėlyvą rudenį upių pakrantėse galima išvysti vis daugiau žvejų, besistengiančių suvilioti sterkus, salačius, šapalus, meknes, ūsorius. Nors ūsorių žūklė spiningu vis dar pernelyg paslaptinga, o šapalas ir meknė vėlyvą rudenį paprastai laikomi atsitiktiniais laimikiais, tačiau tiek šios žuvys, tiek pats šaltasis žūklės periodas pastaruoju metu labai domina spiningo gerbėjus. Turint padorų įvairiausių masalų arsenalą, ganėtinai įdomu perprasti žūklės paslaptis, kurios neseniai atrodė neįkandamos. Spiningautojai, gerai žinodami tam tikrą žemupio atkarpų situaciją, j tas vietas jau nebelenda. Jie mieliau ieško naujų žūklės vietų, naujų emocijų, naujos patirties, tačiau žemupys lieka žemupiu — ta vieta traukia visus. Kartais sunku traukai atsispirti, sunku paklaustyti blaivaus

proto. Apie spiningo efektyvumą šaltuoju metu laiku garsiai šnekėti dar ankstoka: informacijos srautas pernelyg menkas, žvejų, bandančių gaudyti tada, kai kiti jau seniai padžioję meškeres, per mažai, taigi daryti nepaneigiamas išvadas būtų per drąsu. Kiek kitaip yra Lenkijoje, kur spiningavimas — populiariausias žūklės būdas, kur daug aukštos klasės spiningo profesionalų. Šioje šalyje spiningavimas lapkričio gale-gruodžio pradžioje yra aktyviai populiarinamas, o jo rezultatai dažnai aptarinėjami spaudoje. Vakarų Europos šalyse, kur žiemos švelnesnės, o poledinė žūklė, kaip reiškinys, galima sakyti, net neegzistuoja, žvejybai spiningu, dugninėmis ir net plūdinėmis meškerėmis šaltaisiais mėnesiais taip pat skiriama nemažai dėmesio. Dažnai teigiama, kad rudens pabaiga-žiemos pradžia yra sėkmingos žūklės laikas, nes mažiau žvejų, daugiau ramybės, be to, ir žuvys nėra tokios vangios, apatiškos, kaip įprasta manyti. Teigiama, kad būtent šiuo metu prie vandens gali įvykti daug keistų dalykų, kad būna dienų, kai plėšrūnai, lyg būtų pametę galvą, puola viską, kas juda netoli jų buveinės. Svarbu tinkamu laiku atsidurti tinkamoje vietoje, o visa kita — technikos ir laiko klausimas.

Lengva pasakyti „tinkamu laiku tinkamoje vietoje“. Jei visi žinotume, kada tas tinkamas laikas ir kur ta tinkama vieta, nereiktų nei straipsnelių, nei žurnalų, nei knygų apie žūklę. Deja, klysta net didžiausi žūklės autoritetai, tai ką kalbėti apie eilinius žvejus, kurie dažnai namo grįžta tuščiomis. Suklysti rudenį kelis kartus paprasčiau nei šiltuoju metų laiku. Bepigu gaudyti pavasarį, kai gyvenimas vandenyje virte verda, kai viskas po žiemos bunda. Nesunku žūklauti ir vasarą, kai juntamas tam tikras stabilumas, tačiau dabar, kai viskas taip greitai keičiasi, kai nenumaldomai artėja žiema ir gyvybiniai procesai rimsta, prognozuoti žūklės rezultatų niekas nesiryžta. Beje, kartais tie rezultatai pranoksta net pačius drąsiausius lūkesčius.

Kol upę užtraukia ledas, ji pulsuoja gyvybe. Tiesa, kitaip nei šiltuoju metu laiku, kai daug kas matyti ir girdėti, o vandens paviršius tiesiog verda. Dabar viską gaubia paslapties ir netikėtumo skraistė, nieko nematyti. Visai nesvarbu, kurioje Nemuno, Neries ar kitos didesnės upės vietoje žvejosi. Mėgstantis gerai kojas pamankštinti, kantrus spiningautojas visur gali pastebėti gana paslaptinę reiškinį — pakankamai gausią plėšriųjų žuvų koncentraciją nedidelėje upės atkarpoje. Tokiose vietose galima pagauti ir lydeką, ir sterką, dažnai upės srovės šešėlyje pasislėpęs tūno salatis, dažnokai šmirinėja ir ešeriai. Minėtos žūklės vietos paprastai nėra įspūdingos, tačiau jos viena į kitą šiek tiek panašios. Mes to panašumo galime ir nepastebėti, nes jis slepiasi dugne, t. y. ten, kur plaukioja žuvys, kur jos ruošiasi žiemos poilsiui. Pagrindinis spiningautojų tikslas šaltuoju metų laiku — lydekos, sterkai ir ešeriai. Kam bus teikiama pirmenybė, priklausys nuo upės ir vietos. Vienur pačiais mažiausiais tvisteriukais fantastiškai gaudysime ešerius, kitur bandysime ieškoti lydekų, dar kitur masalus graibstys sterkai. Žinoma, turėtų būti ir tokių dienų, kai žuvies rūšių įvairovė tiesiog glumins.

Žiemą upėje

Parašė Marius Bumeikis
Ketvirtadienis, 09 Birželis 2011 02:00

